

Arrest

nr. 220 387 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. GIOE
Quai Saint-Léonard 20/A
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 december 1988.

In de loop van juli 2010 komt de verzoekende partij op basis van een studentenvisum naar België.

Op 28 september 2015 maakt de verzoekende partij, samen met mevrouw C. W., melding van een voorgenomen huwelijk.

Op 18 december 2015 doet mevrouw C. afstand van de huwelijksaanvraag.

Op 21 april 2016 maakt de verzoekende partij samen met mevrouw M. E., melding van een voorgenomen huwelijk.

Op 18 juli 2016 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van een winkeldiefstal.

Op 18 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Eveneens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Op 25 april 2017 doet mevrouw M. E. afstand van de huwelijksaanvraag.

Op 23 mei 2017 dient de verzoekende partij samen met mevrouw Z. G. een aanvraag in tot wettelijke samenwoning.

Op 2 juni 2017 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van huiselijk geweld, opzettelijke slagen en/of verwondingen toegebracht aan mevrouw Z.

Op 7 juni 2018 wordt de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet door mevrouw Z. G.

Op 22 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 december 2018 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van een winkeldiefstal.

Op 12 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: 08.12.1988

geboorteplaats: El Aaroui

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

S. M. (...) – °08/12/1988

K. S. (...) – °08/12/1994

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 12/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene was niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Ten laste van betrokkene werden er door de politie verschillende PV's opgesteld:

PV: AN.12.LB.147832/2018 – winkeldiefstal – PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.147840/2018 – winkeldiefstal – PZ Antwerpen

PV: AN.43.LB.067701/2017 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen

PV: BR.12.LL.072344/2016 – gewone diefstal – PZ Brussel Hoofdstad Elsene

Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

☐ 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19/07/2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd gehoord op 12/12/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij een vriendin heeft, G. (...), die zwanger is. Zij is nu weg bij hem omwille van ruzie. Hij geeft daarover geen verdere informatie of verduidelijking. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene gehuwd of wettelijk samenwonend is noch dat er een lopende procedure is tot erkenning van het ongebooren kind, waaruit kan afgeleid worden dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Verder verklaarde betrokkene geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM is niet aan de orde. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van verschillende identiteiten (S. M. [...] – °08/12/1988 // K. S. [...] – °08/12/1994). Betrokkene is echter gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder de identiteit K. M. [...] (°08/12/1988).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/07/2016 dat hem betekend werd op 19/07/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19/07/2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Ten laste van betrokkene werden er door de politie verschillende PV's opgesteld:

PV: AN.12.LB.147832/2018 – winkeldiefstal – PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.147840/2018 – winkeldiefstal – PZ Antwerpen

PV: AN.43.LB.067701/2017 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen

PV: BR.12.LL.072344/2016 – gewone diefstal – PZ Brussel Hoofdstad Elsene

Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 12/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van verschillende identiteiten (S.M. [...] – °08/12/1988 // K. S. [...] – °08/12/1994). Betrokkene is echter gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder de identiteit K. M. [...] (°08/12/1988).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/07/2016 dat hem betekend werd op 19/07/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19/07/2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Ten laste van betrokkene werden er door de politie verschillende PV's opgesteld:

PV: AN.12.LB.147832/2018 – winkeldiefstal – PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.147840/2018 – winkeldiefstal – PZ Antwerpen

PV: AN.43.LB.067701/2017 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen

PV: BR.12.LL.072344/2016 – gewone diefstal – PZ Brussel Hoofdstad Elsene

Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Betrokkene wenste op 28/09/2015 een huwelijk af te sluiten met mevrouw C. W. (...) (°21/10/1976). Op 18/12/2015 deed mevrouw C. W. (...) afstand van dit voorgenomen huwelijk, waardoor het huwelijk niet doorging. Betrokkene wenste op 21/04/2016 opnieuw te huwen, ditmaal met mevrouw M. E. (...) (°08/01/1990). Op 25/04/2017 werd door mevrouw M. E. (...) afstand gedaan, waardoor het huwelijk wederom niet doorging. Op 23/05/2017 deed betrokkene een aanvraag tot wettelijke samenwoning met mevrouw Z. G. (...) (°24/01/1985). Op 07/06/2017 werd de aanvraag stopgezet door mevrouw Z. G. (...). Betrokkene heeft dus meerdere malen gepoogd om via een huwelijk of een wettelijke samenwoning een verblijfsrecht te bekomen in België.

Betrokkene werd gehoord op 12/12/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat dat hij naar België gekomen is om een ander leven op te bouwen en te werken. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn thuisland omdat er problemen zijn en het er niet veilig is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

[...]"

Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid in. Voormeld beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 21 december 2018 met nummer 214 578.

Op 12 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

In zoverre verzoekende partij de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 12 december 2018 eveneens zou aanvechten wijst de Raad op het volgende.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar beroep tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het proportionaliteitsbeginsel, de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/13, 7, eerste lid, 3° en 17/14, §3 en 2 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht. De verzoekende partij stelt ook dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

3.1.1. De verzoekende partij betoogt dat haar geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan wegens een vermeend risico op schending van de openbare orde. Zij stelt dat er een onderscheid is tussen artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat stelt *“geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden”* en artikel 74/14, §3-3° van de Vreemdelingenwet dat stelt *“een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Verwerende partij zou eenzelfde motivering gebruiken met verwijzing naar beide artikelen om haar geen termijn om het grondgebied te verlaten toe te staan. Er zou in de bestreden beslissing geen vermelding zijn van data, feiten, materiële elementen of slachtoffers aangaande de door de verzoekende partij gepleegde inbreuken die de openbare orde zouden kunnen schaden. Er zou niet gemotiveerd zijn dat de verzoekende partij thans nog steeds een actuele bedreiging zou kunnen zijn voor de openbare orde. De verzoekende partij stelt vervolgens dat zij meerdere malen getracht heeft om haar verblijf te regulariseren in het kader van gezinshereniging, hetgeen door verwerende partij niet in aanmerking werd genomen. Ook betoogt de verzoekende partij dat zij niet op een concrete en effectieve wijze gehoord werd en hierbij niet te zijn bijgestaan door een tolk. Daarenboven zou de verzoekende partij door de politie zijn uitgemaakt voor *“macaque”*. Hierdoor zou zij de mogelijkheid niet hebben gekregen om uitleg te kunnen geven over een mogelijke slechte behandeling die zij vreest bij terugkeer naar Marokko. Voorts zou men haar hebben onderbroken toen zij uitleg wilde geven over de status van kunstmatige inseminatie bij haar vriendin. Er zou verder geen rekening gehouden zijn met haar privé- en gezinsleven. Er zou geen belangenafweging zijn gemaakt. De verzoekende partij stelt sedert 2010 in België te zijn, dat haar vriendin, met wie zij samenwoont, bezig is de Belgische nationaliteit te verwerven, dat zij volgende week een afspraak heeft bij een arts in het kader van kunstmatige inseminatie, reden waarom de verzoekende partij het ongeborn kind nog niet heeft kunnen erkennen, zij nooit veroordeeld is geweest voor de inbreuken waardoor voor haar het vermoeden van onschuld geldt, dat het niet opportuun is voor haar partner om zich in het kader van de kunstmatige inseminatie te verwijderen van haar arts, zij in België meerdere relaties heeft en geen contacten meer heeft in Marokko alwaar zij in gevaar is.

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

- artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten
- artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: de verzoekende partij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden
- artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet: de verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven werd.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een identiteitsdocument op het ogenblik van haar arrestatie en dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het inreisverbod dat haar op 19 juli 2016 betekend werd. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij. Voorts wordt in de bestreden beslissing naar 4 processen-verbaal verwezen en geoordeeld dat, gelet op het karakter van de feiten en de herhaling ervan, er kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Vervolgens gaat de verwerende partij in op de relatie van de verzoekende partij met haar vriendin G. De verwerende partij stelt ook vast dat de verzoekende partij geen medische problemen heeft en dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat. Enerzijds bestaat er een risico op onderduiken omdat de verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf op het grondgebied geen stappen heeft ondernomen om haar verblijf overeenkomstig de wettelijke bepalingen te regulariseren. Anderzijds wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij heeft getracht de verwerende partij te misleiden door het opgeven van verschillende identiteiten. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Evenmin heeft zij gevolg gegeven aan het inreisverbod dat haar op 18 juli 2016 opgelegd werd. De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten omdat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is.

De beslissing tot terugleiding naar de grens verwijst naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat *in casu* een risico op onderduiken bestaat. Ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij enkel kan nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Met betrekking tot de motieven van de bestreden akte die gemotiveerd worden op basis van de openbare orde, stelt de verzoekende partij dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt wat haar persoonlijk en individueel gedrag is en op welke manier dit gedrag dan een daadwerkelijk, actueel en reëel gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het bevel om het grondgebied te verlaten op verschillende onderscheiden motieven steunt, met name ten eerste op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten daar de verzoekende partij niet in het bezit is van een identiteitsdocument op het ogenblik van haar arrestatie, ten tweede op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waar naar 4 processen-verbaal verwezen wordt en geoordeeld wordt dat gelet op het karakter van de feiten en de herhaling ervan er kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden en ten derde op artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet daar zij geen gevolg gegeven heeft aan het inreisverbod dat haar op 19 juli 2016 betekend werd. De motieven die betrekking hebben op de artikelen 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet zijn draagkrachtige motieven, die ook steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Deze motieven worden niet betwist door de verzoekende partij, en schragen afdoende het bevel om het grondgebied te verlaten. Het al dan niet gegrond zijn van het betoog van de verzoekende partij omtrent artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, nu er nog twee draagkrachtige motieven zijn die niet betwist worden.

Ook de afwezigheid van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten steunt enerzijds op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet daar er een risico op onderduiken is en anderzijds op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde van het land.

Met betrekking tot het risico op onderduiken betoogt de verzoekende partij dat zij verschillende aanvragen tot gezinshereniging ingediend heeft. Ook stelt ze dat de aliassen die zij gebruikt heeft ten aanzien van de politie waren gericht en niet ten aanzien van de verwerende partij. Bijgevolg kan de verwerende partij niet argumenteren dat: *“betrokkene heeft in het kader van een procedure voor*

internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughouding valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt strikt genomen niet dat de verzoekende partij *“in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughouding valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt”*. Echter steunt het risico op onderduiken nog op drie andere motieven, met name het gegeven dat de verzoekende partij duidelijk gemaakt heeft dat zij zich niet wilt houden aan de verwijderingsmaatregel, nu zij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder inreisverbod, met name het inreisverbod dat haar op 19 juli 2016 betekend werd. Deze motieven van de bestreden beslissing worden noch betwist noch weerlegd door de verzoekende partij.

Het derde motief waarop het risico op onderduiken gemotiveerd wordt, is dat de verzoekende partij *“na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan.”* De verzoekende partij betwist dit en stelt dat zij wel aanvragen tot gezinshereniging ingediend heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de stukken van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk een *“aanvraag gezinshereniging”* ingediend heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende huwelijksaanvragen ingediend heeft, maar dat er telkenmale afstand van werd gedaan. Ook heeft de verzoekende partij gedurende een periode wettelijk samengewoond, maar ook deze wettelijke samenwoning werd beëindigd. Noch de aanvragen tot huwelijksvoltrekking, noch de wettelijke samenwoning, kan gelijkgesteld worden met een verblijfsaanvraag of een verzoek om internationale bescherming zoals bedoeld in artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kon bijgevolg terecht stellen dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan.

Voormelde drie motieven samen genomen zijn op zich afdoende ter onderbouwing van het risico op onderduiken, dat de grondslag vormt voor de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek van het grondgebied overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1 van de Vreemdelingenwet. Zelf als zou het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de beoordeling van de openbare orde in het licht van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet gegrond zijn, dan nog zou dit niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden nu de motieven die betrekking hebben op het risico op onderduiken voldoende draagkrachtig zijn.

Hetgeen voorafgaat geldt ook voor de beslissing tot terugleiding, nu die op dezelfde motieven als de beslissing tot afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek steunt.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt vervolgens nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere

rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing reeds aangegeven dat ze een vriendin G. heeft, die zwanger is, maar nu bij haar weg is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en Z. G. in het verleden wettelijk hebben samengewoond van 23 mei 2017 tot 7 juni 2018. Mevrouw Z. G. heeft toen de wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd nadat de verzoekende partij op 2 juni 2017 het voorwerp uitmaakte van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van huiselijk geweld, opzettelijke slagen en/of verwondingen toegebracht aan mevrouw Z. G. De verzoekende partij brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat zij heden nog een relatie met mevrouw Z. G. heeft. Ook van de afspraak voor kunstmatige inseminatie ligt nog steeds geen begin van bewijs voor. Evenmin wordt de naam van de dokter vermeld. De verzoekende partij haalt ook niet aan dat ze niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om dergelijke bewijsstukken bij te brengen.

De vaststelling van verwerende partij dat er geen gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is zorgvuldig en kennelijk redelijk.

In casu beroept de verzoekende partij zich ook op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij haalt ook aan dat zij reeds tien jaar in België verblijft en verschillende sociale contacten heeft opgebouwd. In haar verzoekschrift preciseert de verzoekende partij niet waaruit deze sociale contacten bestaan en hoe intens ze zijn. Ook brengt ze er geen begin van bewijs bij.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden.

De verzoekende partij concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet aangetoond. De verzoekende partij maakt dan ook hier niet aannemelijk dat de verwerende partij in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij is evenwel geen kind en er blijkt ook niet dat zij een kind heeft in België. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat de verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In het kader van artikel 3 van het EVRM haalt de verzoekende partij haar vrees voor vervolging in Marokko aan omwille van haar geloofsovertuiging. De verzoekende partij staat op geen enkele wijze wat haar geloofsovertuiging inhoudt. Evenmin brengt ze enig begin van bewijs in haar verzoekschrift bij dat zij omwille van haar geloofsovertuiging zal worden vervolgd in Marokko. De Raad benadrukt dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij betoogt in haar middel dat ze niet dienstig werd gehoord daar ze meermaals onderbroken werd en uitgescholden werd voor "*macaque*".

Zelfs al wordt aangenomen dat de verzoekende partij niet dienstig gehoord werd, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring of schorsing van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De door de verzoekende partij aangehaalde relatie met mevrouw Z. G., de afspraak voor kunstmatige inseminatie, haar aangehaald verblijf van bijna tien jaar en haar vrees om vervolgd te worden omwille van haar geloofsovertuiging in Marokko, werpen geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel, noch op de specifieke belangenafweging in het kader van haar recht op gezins- en privéleven. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM noch van het hoorrecht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Wat de schending van artikel 6 van het EVRM betreft, laat de verzoekende partij in het verzoekschrift na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden akte voormelde bepaling geschonden heeft. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS